

каже, азъ не се подстрижа, и на връхъ Великденъ рошава ще ходя. Съ тия козунаци съвсемъ се улисахъ. Вчера ги побъркахъ. Днесъ други ще мѣся!“ Моля ти се, скоро ела, Пати-

майсторе Лавренти! Азъ ще те избавя. Които не искатъ малко да почакаатъ, изпрати ги тука. Азъ ще се разправа.

Лавренти се върна. И дълго не мина. Клиентки припрѣни съдигнати юмруци дойдоха при мене. Азъ засмѣхъ ги срещнахъ:

— О, мили госпожи прося извинене! — извикахъ имъ кротко — азъ не ви забравихъ. И за васъ се същахъ. Но какво да правя? Вижте, и тукъ бързатъ. Какъ да ги оставя! Тѣй е обичая. Но която иска, нека заповѣда. Тукъ ще я подстрижа, ако тя се врича. Но не отговарямъ, ако и тя сжщо на яйцестоцвѣтно катъ насъ заприлича!

Така ги смирявахъ. Боятъ засмѣни имъ взеха очитъ. Върнаха се въ кжщи, свикаха децата, при насъ дотърчаха да червятъ яйцата.

До вечерята късно бояджии бѣхме. И много се смѣхме.

Хайде стига вече, драги ми Смѣхурко. Честитъ ти Великденъ! Поздравъ най-сърдеченъ! Твой приятель вѣченъ:

Весель Пати-данчо

лане! Че иначе лошо за мене ще стане. Ни една клиентка не ще ни остане!

Азъ му отговорихъ:

— Не плаши се толкозъ,